

La crisi avança el retorn a casa

Jordi Vallmajó i Elsa Donaire aparquen el professionalisme per jugar a Copa Catalunya amb Adepaf i Banyoles

GIRONA | MARC VERDAGUER

"Quan vaig començar ja vaig jugar a Gandia per molts pocs diners, però ara ja tinc 29 anys". "Quant ets jove acceptes moltes coses, però a la meua edat i amb les experiències que he viscut hi ha ofertes que no et poden compensar". La primera reflexió és de Jordi Vallmajó i la segona d'Elsa Donaire que, després de molts anys guanyant-se la vida lluny de casa, han tornat a casa per jugar a Copa Catalunya amb l'Adepaf i el Banyoles. En cap dels dos casos la crisi és l'únic motiu del retorn -? Vallmajó volia tornar a jugar a Catalunya; i Donaire venia d'una lesió important i està acabant a Girona les pràctiques d'un màster-? , però, sense descartar acceptar una oferta a mitja temporada, tots dos parlen de la necessitat de plantejar-se el futur més enllà del bàsquet professional. "No veig que la crisi hagi d'haver acabat l'any vinent", apunta el figuerenc mentre la veterana jugadora de la Celler avisa que mai ha deixat de pensar en el futur: "Les noies mai hem pogut fer diners amb el bàsquet, tot i que ens entrenem tant o més que els nois, però només ens dona per anar tirant. No he deixat mai d'estudiar, em vaig diplomar en infermeria, vaig fer un postgrau i ara estic acabant un màster".

"És estrany, m'he quedat sense bones ofertes just després de la temporada en què vaig estar millor els play-off jugant trenta minuts per partit i arribant a les semifinals contra l'Obradoiro", explica Vallmajó que, encara fa poques setmanes, i arran de la lesió d'Alvaro Frutos, va negociar una possible incorporació amb el Melilla (Jose Antonio Marco ha acabat firmant pels nord-africans). No hi va haver acord econòmic i, als seus 29 anys, el figuerenc viu a casa i ja ha començat a moure peça per completar els seus estudis i anar entrant progressivament en el món laboral, però sense tancar la porta del bàsquet d'elit. "L'Oriol (Rabert) sap que si em surt alguna cosa interessant, que no crec que passi, em podria plantejar marxar, però tinc molt clar que si acabo aquesta temporada jugant a l'Adepaf serà molt complicat que l'any vinent tingui un equip a LEB Plata o a Or". Una de les opcions que, lògicament, Jordi Vallmajó hauria escoltat amb molt bona predisposició hauria estat la del Sant Josep. "No m'han dit res. En Carles (Canals) tenia contracte i la primera opció seva ha estat anar a renovar en Nacho (Ordín) fet que veig molt lògic", explica el petit dels germans Vallmajó que, tot i la seva inesperada sortida del professionalisme, no perd la motivació per jugar a Copa Catalunya: "Em fa il·lusió jugar a l'Adepaf amb l'Oriol (Rabert) d'entrenador i tornar a coincidir amb el meu germà (Edu)".

A diferència de Jordi Vallmajó, Elsa Donaire no va tenir un bon any en l'aspecte esportiu la temporada passada al Cadí. Una lesió, que arrosegava des de la pretemporada, la va acabar deixant fora a partir del novembre. "Va ser la temporada més dura de la meua vida", explica Donaire que, ja plenament recuperada, i coincidint que havia d'acabar a Girona les pràctiques d'un màster va acceptar la proposta de Sandra Ventura per jugar a Copa Catalunya amb el Banyoles: "No em cauen els anells per jugar a Copa, hi ha un grup molt maco i estic molt contenta. La Sandra em va trucar i, aprofitant que havia de ser aquí a Girona per fer les pràctiques del màster estic jugant amb elles". Amb tot, amb una llarga carrera en el bàsquet d'elit al darrere Elsa Donaire seguirà tenint propostes i la jugadora de la Celler no descarta acceptar-ne una a mitja temporada "si és que realment em compensa".

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2011/09/28/crisi-avana-retorn-casa/518328.html?utm_source=rss